

Nieuwsbrief Kilangala/Kantembo missiepost

2021 - nr. 1

Samen kom je verder!

Foto: PG Beemster

Zeister Zendingen *genootschap*

Samen kom je verder

Hieronder staat een tekst van Patrice Kayo uit Kameroen. Het gaat over de gemeenschap en de meerwaarde van met meer dan één zijn; meer wijsheid tot je beschikking hebben, er niet alleen voor staan, en meer bereiken door samen te werken. Belangrijke aspecten van het alledaagse plattelandsleven in Kameroen, maar net zo goed in Tanzania. Voor de missieposten in Kilangala en Kantembo is het een wezenlijk deel van hun bestaan: mensen steunen die gebukt gaan onder hun last, helpen wie geen helper heeft, er zijn voor anderen in vreugde en verdriet. De mensen van de missieposten hebben ons er vooralsnog bij nodig om hun werk te kunnen doen. Onze solidariteit en financiële steun, onze kennis en hulp. Wij op onze beurt ontvangen ook: we kunnen leren van hun acceptatievermogen, gemeenschapsdenken (Ubuntu) en Godsvertrouwen.

Samen helpen we elkaar vooruit, wijzen we elkaar de weg. Met 1000 handen en 1000 voeten kunnen we veel en komen we verder, beetje bij beetje.

Wie alleen loopt

Wie alleen loopt raakt de weg kwijt.

*Alleen uit de gemeenschap
komt de wijsheid.*

*Eén hand kan geen touw
om een bundel knopen.*

Wie alleen loopt, raakt de weg kwijt.

*Wie dan valt, heeft niemand
om haar te helpen.*

*Wie alleen loopt,
gaat gebukt onder haar last.
Niemand deelt haar vreugde,
niemand haar verdriet.*

Wie alleen loopt, raakt de weg kwijt,

*ze heeft maar twee voeten,
ze heeft maar twee armen,
ze heeft maar twee ogen.*

*Maar in de gemeenschap
heeft ieder duizend handen,
heeft ieder duizend voeten,
loopt niemand ooit alleen.*

(Patrice Kayo)

Foto's: Kilangala Missie

Bedtijd in het kinderrhuis

Een kijkje in de slaapkamer van de peuters en de wat oudere kinderen. Vanuit Nederlands perspectief is dat een kleine cultuurshock, maar probeer het eens met Tanzaniaanse ogen te bekijken. Lukt het u om dan nuchter te denken: lekker stevig, oerdegelijk en nog prima bruikbaar!? De houten bedjes zijn waarschijnlijk nog uit de tijd van Trijntje Beimers. Dat er haast geen verf meer op zit, deert in Kilangala vermoedelijk niemand. Een eigen bed hebben is al een luxe; kinderen in de dorpen liggen hoogstwaarschijnlijk op een bamboemat of op een heel dunne matras op de grond.

Baby's komen én gaan

In het kinderkuis in Kilangala werd eind maart om 1.00 uur 's nachts een nieuwe baby binnengebracht. Een meisje, nog maar enkele uren oud. Haar moeder overleed na een normaal verlopen bevalling aan ineens optredende, hevige en niet te stoppen bloedingen.

Welkom in de harde wereld, kleine Jessica Mtuka. Wat had jij gemoeten zonder het kinderkuis?

Terug naar huis

De ene baby komt, de andere gaat. De meesten kunnen na ruim twee jaar in het kinderkuis terug naar hun familie. Maar dat heeft soms wel wat voeten in de aarde. In november bracht Aron, de jonge manager van Kilangala, samen met verzorgster Veronica drie kinderen terug naar hun dorp en familie.

Na een autorit van vier uur kon **Damian**, 2 jaar oud, worden herenigd met zijn biologische vader. Die had zelf gevraagd of zijn zoon al terug naar huis mocht. Een goed

teken: het toont dat het kind welkom is in de familiekring!

Dan **Geofray**, 7 jaar oud, in hetzelfde dorp. Over hem schreven we in 2015, toen hij was gered uit de toiletput waarin zijn psychisch

v.l.n.r.: Adoptiemoeder, Geofray en Veronica (Kilangala kinderkuis)

zieke moeder hem had gegooid. Dorpelingen hoorden gehuil, braken de beerput open en wisten het kind eruit te krijgen. Hij overleefde dat hachelijke avontuur, al hield hij er verminderd zicht in zijn linkeroog aan over door een in de put opgelopen worminfectie. Maar hij leeft en is gezond. De mensen in het dorp waren verbaasd toen ze hem als grote stevige jongen terugzagen.

Geofray, die in Kilangala een naam extra kreeg (Asante, wat 'dank u wel' betekent), gaat wonen bij dezelfde buurvrouw die hem destijds naar Kilangala bracht. Zij heeft hem geadopteerd. Geofray Asante zal bij deze warmhartige vrouw vast een goed thuis hebben.

Meer kunnen zij niet doen. En wij? Wij kunnen hopen en bidden dat het goed komt met Stephen. En blij zijn dat hij in elk geval een aantal goede jaren heeft gehad in het kindershuis van Kilangala.

Tenslotte **Stephen**, 5 jaar oud. Er moest vijf uur gereden worden over een steeds slechter wordende weg om hem bij zijn vader te brengen. Die reageerde verrast, want het was onverwacht en er was al die tijd geen contact geweest. De vader bleek hertrouwd en heeft nog een paar kinderen. Aron en Veronica vroegen hem waarom hij nooit naar Kilangala was gekomen om zijn zoon op te halen. Ze overtuigden hem ervan dat dat verkeerd was. Hij toonde zich dankbaar voor alle hulp en beloofde goed voor zijn zoon te zullen zorgen. Aron en Veronica moeten daar maar op vertrouwen.

v.l.n.r. Veronica, Stephen en de vader

Fotos: Kilangala Missie

"Afrika is geboren in mij"

Foto: I. Beimers

In 1995 was ik voor het eerst in Tanzania, met een groep mensen die gingen kijken naar mogelijkheden om een melkfabriek te realiseren in Tanga.

Toen kreeg ik voor het eerst de cultuurverschillen te zien en te voelen; de kloof tussen arm en rijk zie je daar langs de weg. Voor mij een levende film die me ontroerde. Ik wou meteen wel wat doen.

Het werd me al gauw duidelijk: het werkt hier anders dan in It Heidenskip. Toch voelde ik mij geheel op mijn plek. Een beetje als thuis komen. En dat is nadien alleen maar sterker geworden. Toen ik de gelegenheid kreeg Trijntje Beimers naar Tanzania te brengen hapte ik meteen toe! Ging met schoonzus Anneke en met de wijze woorden van Joop Beimers "Laat je alleen maar verwonderen" op reis. Aangekomen in Dar es Salaam moesten we nog drie dagen reizen met de auto over grind- en zandwegen. Geen asfalt, geen binnenlandse vluchten. Ik wist toen niet dat ik er nog wel 20 keer heen zou reizen, maar besepte wel dat ik het Afrika-virus had opgelopen: het landschap, de mensen, de dieren en de natuur gingen mij zeer ter harte.

Wat is dat toch, waar komt die drang vandaan, vroeg ik me wel eens af. Van die tante die naar Nieuw-Guinea vertrok? Ik voelde me zo verbonden met de mensen in Kilangala, de pure werkzaamheden, de natuurlijke eenvoud. Met de zieken ben ik intens begaan. Het zal je maar overkomen dat je in doodsnood zit en dat er geen hulp komt. Daar ligt mijn hele hart in. Daarom moest er een radiocall komen, en een ambulance. Daarom vertelde ik met dokter Audifas op negen scholen over Aids, en leerde de kinderen het liedje 'Take care of yourself, take care of the other'. Ook voelde ik mij zeer betrokken bij kinderen en vrouwen. Ik heb daar zo'n respect voor, hoe zij de huishouding runnen, het land bewerken en steeds kinderen baren! Daar was ik fel op tegen. Ja, er was al familieplanning, maar dat kon strakker! Fijn dat men in de Kilangala missiepost open staat voor andere ideeën en inzichten. Mede door de regering van Tanzania zijn er nu medicijnen te verkrijgen in het Kilangala ziekenhuis. Alle mensen kunnen er terecht, geld of geen geld. Helpen waar het kan is missiewerk. Liefdewerk.

Ik weet dit wel zeker: als het maar enigszins kan kom ik er weer. Ik ben niet geboren in Afrika, maar Afrika is geboren in mij.

*Met hartelijke groet,
Pytsje Kampen, voorzitter*

Intussen ...

In de afgelopen maanden bouwden de leerlingen van de bouwopleiding van het VTC een nieuwe watertank. Die extra watervoorziening was nodig, omdat het dorp groeit en de bestaande tank niet meer voldoende was. De nieuwe watertank wordt gevuld vanuit een andere bron op de heuvel en gaat water leveren aan het dorp. De oude tank blijft de missiepost, twee scholen en de koffie- en fruitvelden bedienen.

Groot geworden!

Aron kreeg onverwacht bezoek van een jongeman die vanaf zijn babytijd in het kinderkuis van Kilangala opgroeide en een opleiding volgde aan het VTC. Deze William Kazumba kwam langs en bracht rijst mee voor de kinderen. Hij woont in Dar es Salaam, werkt in Kenia en heeft, zo zei hij, een goed leven met een mooie vrouw, twee kinderen en een auto. Aron kende hem van vroeger en schreef: "Ik was helemaal opgetogen toen ik hem zag. Hij is zo groot geworden! Het gaat zo goed met hem! En nu komt hij hier en zegt: 'Thank you for giving me life'."

De QR-code leidt u naar een pagina met een filmpje, Swahili gesproken, maar vanaf 0.50 in het Engels.

Koffie en bananen

Frisgroene jonge koffieplanten met veel bessen eraan; en bananenplanten die al lekker groot worden. Het is nog even wachten tot de oogst, maar het ziet er goed uit. Nu eerst onkruid wieden, zei Aron....

Diefstal voorkomen

Een jonge motor-taxichauffeur kwam in het Kilangala ziekenhuis terecht. 's Avonds laat bleek zijn passagier de motorfiets te willen stelen. Dat lukte niet, maar Obadia werd wel in elkaar geslagen en liep behoorlijke verwondingen op in zijn gezicht. Hij werd pas de volgende ochtend gevonden en toen naar Kilangala gebracht.

Foto's: Kilangala Missie

Samen kom je verder!

Zo begonnen we deze nieuwsbrief en zo eindigen we ook. De foto bewijst het: met gezamenlijke spierkracht tillen VTC-studenten een loeizware machine. Maar ook een kerk in Delft liet het zien: hun enthousiaste ZWO-commissie zette de jaarlijkse bazaar, die door corona niet door kon gaan, om in een succesvolle loterij. De diaconie voegde er nog een prachtige gift aan toe. Het resultaat: een complete vakopleiding aan het VTC voor vijf zeer arme jongeren, en bekostiging van medicijnen en behandeling voor straatarme patiënten in het Kilangala ziekenhuis. Een mooi voorbeeld van wat gebundelde energie mogelijk maakt! Ook noemen we hier met dankbaarheid de mensen van de Vrije Evangelische Gemeente in Groningen. Die gemeente kon helaas niet langer voortbestaan. Ze verkochten hun kerkgebouw en verdeelden de opbrengst over door gemeenteleden voorgestelde goede doelen. De Stichting Trijntje Beimers mocht delen in dit bijzondere gebaar.

Foto: Kilangala Missele

Zulke steun helpt de missieposten in Kilangala en Kantembo verder. Uw bijdrage helpt iemand verder. Blijft u meedoen?

Geef om Kilangala en Kantembo. Via de acceptgiro steunt u alle werk. Wilt u een specifiek onderdeel steunen, maak dan zelf een gift over en vermeld het doel. Gebruik bij voorkeur banknr. NL74 RABO 0375 2169 36, t.n.v. ZZg te Zeist. Of Stichting Trijntje Beimers: NL09 INGB 0000 5902 00 te St. Annaparochie. Vermeld dan a.u.b. uw postcode en huisnummer.

ANBI - STB en ZZg hebben de ANBI-status; uw gift is (binnen de regels) aftrekbaar van de belasting en uw schenking/erfenis is vrij van schenkings/erfbelasting

Liever e-mail dan post?

Regel het bij het ZZg (tel. 030-692 7180) of via www.kilangala.nl/nieuwsbrief

Meer weten over de missieposten?

Kijk voor informatie, foto's en filmpjes op www.kilangala.nl

Een presentatie voor uw kerk, school of koffieochtend?

We doen het graag. Info: (0514) 521 770.

Contact:

Stg. Trijntje Beimers

Mw. Pytsje Kampen
Koaidyk 6, 8724 LJ It Heidenskip
tel. (0514) 521 770
pytsjek@gmail.com

ZZg / Zeister Zendingsgenootschap

Douwe van Barneveld
Zusterplein 20, 3703 CB Zeist
tel. (030) 692 71 88
stb@zzg.nl

Zeister Zendingsgenootschap

